

Un număr de 100 de exemplare

BIBLIOTECA
SECȚIA ISTORIE
ACADEMIEI R. P. R.

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E	
De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet	
Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte	

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA	
BUCUREȘTI	
5 — Calea Rahovei — 5	
Lângă Palatul Justiției	

S U M A R

REVISTA 1905.

JURISPRUDENȚA ROMANA:

Curtea de Casație secția I: Ianoș Pal cu Anton Petre Martinaș;
 Curtea de apel Iași secția II: Maria C. Haret cu Epitropia
 Institutului N. Sofian cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;
 Tribunalul Buzău: Consilierii Stoienescu și Demetriade cer
 depărtarea din consiliu a lui Staicu Șeitan.
 Tribunalul Ilfov s. IV: M. S. Niculescu cu Ștefan Ionescu II;
 Rezumat de jurisprudență străină;
 Informații. — Bibliografie.

1905

4 Maiu 1892—1 Ianuarie 1905. Un șir numai de trei-spre-zece ani trecută de la înființarea acestei reviste și până azi, putem să ne măgulim că, modestă la început, revista noastră juridică a luat o dezvoltare așa că s'a impus și se impune atenției tuturilor acelora ce se ocupă cu spinoasa știință a dreptului.

Apărut pentru prima oară pe arena publicității în ziua de 4 Maiu 1892, «Curierul Judiciar» adresându-se unui public special, și deci restrâns, acelora pe care soluțiunea diferitelor cesțiuni de drept îi interesează, zicea: «Credem că cititorii noștri îi vor da importanța ce merită, încurajându-l cu sprijinul lor moral și material».

Glasul fondatorilor acestui ziar, a fost auzit și înțeles; căci din zi în zi sprijinul moral și material al cititorilor săi a fost mai mare, și, grație acestui sprijin, mai ales al sprijinului moral al cititorilor deveniți colaboratori, azi ne putem felicita de succesul moral ce ziarul nostru a dobândit atât în țară cât și printre revistele de drept din străinătate.

Au fost și timpuri grele pentru ziarul nostru, când un număr restrâns de colaboratori au trebuit să depună o muncă colosală, dar rodnică, pentru ca ziarul să păsească regulat și neîntrerupt pe calea ce și-o hotărâse mai dinainte.

Au fost vremuri când ziarul a fost condus numai de un Constantin G. Ștefănescu, mort la locul de onoare, la finele anului 1893, de un C. N. Toneanu, de un P. Borș, A. Nenoveanu, D. Kebapci, răpit și acesta de nemiloasa moarte în plină maturitate a talentului său, etc., etc. Vremea trece, colaboratorii dispar, ziarul rămâne neclintit, și nimic nu-i întrerupe mersul său regulat pe calea progresului.

Am zis că munca acestora a fost rodnică și așa este. Mulțumită perseverenței și energiei acestora, cu concursul proprietarului ziarului Ion S. Codreanu, un administrator foarte activ și îndemânic, ziarul a resistat la toate nevoile și a isbutit să atragă în jurul său această falnică pleiadă de colaboratori versași în știința dreptului, luați din cei mai distinși magistrați, avocați, profesori și viitori profesori ai facultăților noastre, în fruntea cărora se află cel mai activ și neobosit muncitor, savantul profesor și decan D. Alexandrescu.

A mai reaminti cititorilor noștri modul cum a fost condus și redactat ziarul nostru în cursul anului trecut, credem că este de prisos; cetitorii singuri s'au putut convinge de progresul și îmbunătățirile realizate.

Dorința noastră cea mai vie este de a nu rămânea locului, ci de a merge înainte, tot înainte, pe calea îmbunătățirilor; ori cât de mare ar fi însă această dorință a noastră, și ori câtă muncă și energie am desfășura pentru realizarea ei, această realizare nu atârnă numai de noi, ci în mare parte și de cetitorii noștri. Numai grație concursului material al cetitorilor săi, un ziar poate rezista la toate nevoile și cerințele sale.

Recunoaștem că anul ce a trecut,—o urgie peste capul țării noastre,—a adus o criză ce lovește în toți. Anul a trecut; criza va trece și ea.

Incepând acest an, în care toți își pun speranțele lor, urăm, din adâncul inimei noastre, iubiților noștri cetitori, un an mai fericit, o muncă

mai rodnică, nădăjduind și noi că din sporul muncii lor o parte va fi destinată pentru un mai regulat sprijin material al ziarului nostru.

REDACTIUNEA

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 20 Octombrie 1904

Președenția D-lui G. G. ȘTEFANESCU, Consilier

Ianuș Pal cu Anton Petre Martinaș

Executare silită. — Urmărire de venituri. — Cerere de validare. — Motiv invocat de creditor, în apărare, natura contractului de unde isvorește creanța pînă în executare. — Mijloc de apărare peremptoriu. — Nepronunțarea instanței de fond asupra acestui mijloc de apărare. — Hotărîre nemotivată. — Omisiune esențială. — Casare.

Cînd într'o cerere de validare a unei urmăriri de venituri, judecata nu cercetează căre este natura contractului de unde isvorăște creanța pusă în executare, motiv invocat de creditorul urmăritor și se mulțumește numai a aplica dispozițiile privitoare la clausa penală din legea de la 20 Februarie 1879, prin această procedare instanța de fond nu se pronunță asupra unui mijloc peremptoriu de apărare, și deci dă o hotărîre nemotivată și prin urmare casabilă.

Decisiunea 444/904. — Casată, în urma recursului făcut de Ianuș Pal, decisiunea Curții de apel Iași, s. II cu No. 22/904, dată în proces cu Anton Petre Martinaș.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiaciu;

Pe d-l avocat C. N. Roiu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Livian și Gh. C. Barozzi în combateri.

Deliberînd,

Asupra următorului mijloc de casare :

• Nemotivarea decisiunii, dacă obligațiunea autentificată de trib. Roman sub No. 92/900, din care rezultă suma datorită de 880 lei, de Anton P. Martinaș, este un contract de vânzare-cumpărare de produse sau un act de împrumut, cu'n fără motive, greșit îl consideră ca act de împrumut, și aplică dispoziția legii pentru anularea clauzei penale din 20 Februarie 1879, aflată în contractele de împrumuturi considerînd procentele convenționale de 20% pe lună, pînă la achitare, ca clausă penală, pe cînd datoria fiind prețul unei vânzări, după cum susținem și rezultă din obligațiune nu se poate aplica dispozițiunile din citata lege, fiind mărginită numai la casurile prevăzute în ea, adică la împrumuturi sau prestațiuni în natură.

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului din care se constată că recurentul de azi, Ianuș Pal, ca cesionar a lui Anton Martinaș, a cerut în baza obligației autentificată de tribunalul Roman sub No. 92/900, sub scrisă de intimatul Anton Petre Martinaș, și investită cu formula executorie, sequestrarea veniturilor imobilelor acestuia, anume arătate prin cererea sa, pînă la concurența sumei de 880 lei capital, 306 lei procente și 50 lei cheltueli; că la validarea acestei urmăriri de venituri, debitorul Anton Petre Martinaș s'a împotrîvit, susținînd că a plătit o parte din datorie, după

chitanțele prezentate de el, iar că dobînda nu poate fi de cît acea de 5% pe an, căci stipulațiunea de 2% pe lună din sus zisa obligațiune, nu poate fi valabilă, avînd caracterul unei clauze penale;

Avînd în vedere că tribunalul de Roman, prin sentința cu No. 626/903, constată că din capital nu se mai datorește de cît 280 lei, cu procente de 5% de la 3 Aprilie 1902, pînă la achitare, declarînd că stipulațiunea de 2% pe lună e o clausă penală, și întru cît plățile parțiale făcute de Anton Petre Martinaș, trebuie a se imputa asupra capitalului, admite prin dispozitivul sentinței sale ca Ianuș Pal, pentru trecut, să ia dobînda de 5% pe an în raport cu capitalul redus de la data unei plăți parțiale pînă la data plății ulterioare;

Avînd în vedere că Curtea de fond, prin decisiunea atacată azi cu recurs, a adoptat în totul această sentință a tribunalului;

Avînd în vedere că recurentul, pe lîngă alte motive propuse în susținerea cererii de validarea urmăriri de venituri, care face obiectul procesului de față, a invocat și pe acela din care trage sus arătatul mijloc de casare, în sensul că datoria provine din prețul unei vânzări de produse, iar nu dintr'un contract de împrumut, și că prin urmare nu poate fi vorba de aplicarea dispozițiilor legii pentru anularea clauzei penale din 20 Februarie 1879, ce sunt privitoare numai la contractele de împrumuturi;

Considerînd că atît tribunalul cît și Curtea de apel, care adoptă în totul motivele primilor judecători, nu cercetează care este natura contractului de unde isvorăște creanța pusă în executare și se mulțumesc numai a aplica dispozițiunile privitoare la clausa penală din legea de la 20 Februarie 1879;

Că prin această procedare instanțele de fond nu se pronunță asupra unui mijloc peremptoriu de apărare, da'u o hotărîre nemotivată și prin urmare casabilă din aceste puncte de vedere;

Că dar, sus arătatul mijloc de casare se găsește întemeiat.

Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-l'alte motive de casare invocate, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 27 Octombrie 1904

Președenția D-lui I. V R A N G E A N U, Președinte

Maria C. Haret cu Epitropia institutului N. Sofian

Proba testimonială.—Admiterea ei.—Revenirea asupra încheerii care o admite.—Art. 160 Pr. civ.—Dispoziția art. 449 C. civ.—Interpretarea acestui text.—Aplicarea acestei dispoziții generale atît la actele cu titlu oneros cît și la acele cu titlu gratuit.

După art. 160 din Pr. civ., judecătorii pot reveni asupra încheerilor care admit dovada testimonială, asemenea încheeri fiind pur preparatorii.

Dispoziția art. 449 din Codul civil fiind o dispoziție generală, se aplică atît la actele cu titlu oneros cît și la acele cu titlu gratuit, fără nici-o deosebire; de unde rezultă că testamentul emanat de la o persoană care se pretinde a nu fi avut, în momentul confecționării lui, usul rațiunei sale, nu poate fi atacat pentru smintire, dacă interdicția acelei persoane n'a fost pronunțată sau măcar cerută în timpul vieții sale, și dacă dovada smintirei nu rezultă din cuprinderea actului ce se atacă.

S'a au ascultat din partea d-nei Haret pe d-nii advocații Nanu și Missir; iar din partea epitropiei pe d-nii Stelian și Savinescu;

Curtea,

Vedând incidentul propus din partea Epitropiei institutului M. Sofian de a se reveni asupra deciziunii anterioare din 8 Mai a. c. sub No. 1545, prin care s'a admis oponentei Maria C. Haret martorii în chip preparatoriu și fără a se atinge fondul chestiunii pentru dovedirea stărei de smintire a testatorului Sofian;

Vedând că, după art. 160 din Cod Pr. civ., Curtea și tribunalele pot reveni asupra unor asemenea deciziuni sau hotărâri;

Vedând, pe de altă parte, art. 449 Cod civ., care stabilește că «după moartea unei persoane, actele săvârșite de ea nu vor mai putea fi atacate pentru motiv de smintire de minte, de cât în cazul când interdicțiunea acelei persoane va fi fost pronunțată sau cerută înaintea morții sale, afară de cazul când dovada smintirii rezultă chiar din cuprinsul actului ce se atacă»;

Considerând că acest articol, fiind general în termenii săi, este unanim admis că se aplică atât la actele oneroase cât și la acele gratuite, fără discuțiune, și deci, în specie, este determinant cu privire la testamentul def. Sofian;

Că, deci, acest testament nefiind nici atacat prin cerere de interdicțiune în timpul vieții, nici doveditor prin însuși cuprinsul său de starea de smintire; și aceasta cu atât mai mult, cu cât testatorul a supraviețuit un timp îndestulător confecționării lui, pentru ca cei interesați să ceară sau să provoace interdicțiunea, iar reclamantul nici pretinde că starea de smintire ar rezulta *ex ipsomet actu*, care din potrivă vădește o stare deplină de conștiință și libertate a voinței;

Că, în aceste împrejurări, a se admite martorii pentru dovedirea unor fapte care ar duce la concluziunea stărei de smintire, este a înlătura dispozițiunile art. 449, care implicit face inutilă și neoperantă o atare dovadă;

Vedând și textul art. din Procedură, mai sus citat.

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, admite incidentul ridicat din partea Epitropiei institutului M. Sofian; revine asupra jurnalului cu No. 1545/904 și în consecință respinge ca neadmisibilă proba testimonială invocată de oponenta Maria C. Haret pentru a dovedi starea de smintire a def. N. Sofian în momentul confecționării testamentului său.

(ss) I. I. Vrânceanu, N. Volenti, D. Porfiriu.

O s e b i t ă p ă r e r e

Subsemnații Al. G. Hirma și M. Vidrașcu diferim de părere asupra rezolvirii incidentului ridicat de d-l T. Stelian, avocatul Epitropiei fundațiunii N. Sofian, de a reveni Curtea asupra jurnalului său anterior prin care s'a admis apelantei d-nei Haret dovada testimonială spre a stabili starea de smintire în momentul confecționării testamentului;

Motivele deosebitei noastre păreri sunt:

În legislațiunea franceză, de la care am luat Codul nostru civil, la titlul despre donațiuni, capitolul despre capacitate, există două articole: 901 și 902, care au fost suprimate din textul codului român. Articolul 901 zice: «pentru a face o donațiune între vii sau un testament, trebuie a fi sănătos la minte»; iar art. 902: «verificarea va putea dispune sau primi donațiuni între vii sau prin testament, afară de cei pe care legea îi declară incapabili»;

Articolul 901 francez, în prima sa redacțiune, pe lângă textul actual, mai avea un al doilea alineat al cărui text era: «aceste acte nu vor putea fi atacate pentru cauză de sminteață, de cât în casurile prescrise de art. 504 al titlului despre interdicțiune», adică: dacă

în timpul vieții se va fi cerut interdicțiunea autorului actelor atacate în nulitate;

Acest al 2-lea alineat a dat loc la discuțiunii, în Consiliul de Stat francez, care fac învederată credința noastră că legiuitorul nostru nu s'a depărtat de la intențiunea legiuitorului francez; chiar cu supresiunea articolelor 901 și 902 franceze din Codul nostru;

Cambacérés zicea că demența fiind un fapt, legea determină dovada ce trebuie a i se face. Murairé exprima temerea că, dacă nu se va suprima al 2-lea alineat al art. 901, tribunalele să nu privească art. 504 (449 rom.) ca o regulă absolută, de la care să nu se poată depărta atunci când va fi vorba de donațiuni și testamente, iar Dummery, în mod categoric, conchidea că art. 504 a titlului despre interdicțiune, nu se referă nici la donațiuni nici la testamente (Vezi Locré, vol. II, pag. 132). Pe de o parte, supresiunea alineatului al 2-lea a art. 901, iar pe de altă parte, discuțiunile din Consiliul de Stat nu lasă nici o umbră de îndoială asupra intențiunii clare a legiuitorului francez de a nu întinde regula din art. 504 (449 Cod civ. rom.) la donațiuni și testamente. Odată căpătat principiul că regulile admise de art. 504 (449 Cod civ. rom.) nu se întind la donațiuni și testamente, este învederat că acest articol reprodus întocmai în legislațiunea noastră, în art. 449, nu poate fi aplicat de cât cu înțelesul și în cuprinderea ce i-a dat legiuitorul la formarea lui; rămânând absolut indiferent de a se mai repeta la titlul donațiunilor niște principii care, prin necontestata lor evidență, ajung a fi axiome de drept, care nu fac de cât a confirma că capacitatea este regula generală, iar incapacitatea o excepțiune;

Aceasta este, după noi, explicațiunea ce se poate da suprimării din Codul român a articolelor 901 și 902 franceze;

Dar, dacă nu se admite această soluțiune, și să pretinde că legiuitorul român a voit a se depărta de la spiritul Codului francez, restrângându-se acțiunea în nulitate a donațiunilor și a testamentelor, numai la casurile când interdicțiunea autorului acestor acte va fi fost cerută, în timpul vieții sale, atunci trebuie a ni se aduce o dovadă învederată a intențiunii legiuitorului român, de a schimba sistemul Codului francez și a se sprijini această intențiune cu niscaiva discuțiunii a Camerilor noastre sau cu procesele verbale ale Consiliului de Stat, din care să reiese clar că legiuitorul nostru a suprimat acele două articole, pentru a nu rămânea îndoială că dispozițiunile art. 449 sunt generale, și se întind la oricare soi de acte, la donațiuni, la testamente ca și la acte oneroase;

În lipsă de discuțiunii a Camerilor sau de procese verbale a Consiliului de Stat în acest sens, este mult mai logic a se vedea, în supresiunile făcute de legiuitorul nostru, o nebagare de seamă, sau o rea chibzuire, foarte explicabile de altminterlea, dacă ținem seamă de modul pripit cum a fost alcătuit Codul nostru, și dacă ne adncem aminte că traducerea și prelucrarea lui au fost încredințate, în părți distincte, la mai mulți juriști, membrii în Consiliul de Stat; astfel că Ion Strat și Al. Calimach Papașopulo, au lucrat Cartea întâia și a doua (Persoanele și bunurile), iar G. Vernescu, succesiunile, donațiunile, testamentele și noțiunile obligațiunilor; că aceste materii împărțite membrilor Consiliului de Stat la 10 Octombrie 1864, au fost traduse și lucrate în mai puțin de două luni și au fost promulgate, fără a fi fost supuse discuțiunii camerilor, și fără a fi fost puse în concordanță, lucrările unuia din traducători cu acele elaborate de cel-alt;

Dacă luăm în considerație aceste împrejurări, de sigur putem zice că G. Vernescu, având în vedere numai titlul donațiunilor și testamentelor, a putut crede inutile articolele 901 și 902 din Codul francez, care par a fi considerate de însăși doctrina franceză ca fără

utilitate și de atâtea ori exprimată în toate materiile dreptului civil : că a le mai trece în capitolul donațiilor, ar fi numai a se face o repetiție, și aceasta pentru că nu și-a adus aminte, că la titlul despre Interdicțiune, ce se traducea de Strat și Papadopolu, este art. 449 (504 C. c. f.), care supune dovada nulității actelor în general, unei condițiuni (intentarea în timpul vieții a unei acțiuni în interdicție); pe când acțiunea în nulitate a donațiilor și a testamentelor pentru cauză de nebunie ar fi trebuit să rămână supusă în totul dreptului comun, pentru că smintirea de minte este o stare de fapt excepțională și sănătatea de minte sau capacitatea este regulă :

Dar pe lângă aceste considerațiuni trase din istoricul legislațiunii franceze și române, mai adăogim argumentul următor : Dacă legiuitorul român, cu intențiune a suprimat art. 901 și 902 de la titlul donațiilor, atunci trebuie să zicem că el a admis că actele de donațiune și testamentele, emane de la un om nesănătos la minte, dar contra căruia nu a fost intentată o acțiune în interdicțiune, trebuie să fie considerate ca acte absolut valabile și bune. O așa de mare eroare nu a putut comite legiuitorul nostru pentru că s'ar fi pus în contradicție cu tot ce a formulat în cursul întregii sale legiuiri civile la capitolul I din titlul XI despre majoritate, unde se zice în art. 434 : «la vârsta de 21 ani, fie care este capabil a face toate actele privitoare la viața civilă»; la capitolul V despre dispozițiunile testamentare : în art. 856 nu se zice : «orî-ce persoană este capabilă de a face testament, dacă nu e poprită de lege»; la titlul III despre contracte, unde iarăși în art. 949 se zice : «poate contracta verî-ce persoană ce nu este declarată incapabilă de lege»; și în fine, în art. 948, unde pentru validitatea unei convențiuni se cere consimțământul valabil al părții ce se obligă :

Art. 449 nu poate deci ași avea aplicațiunea sa de cât în materia unde este așezat, adică la Interdicțiune : el nu poate înrâuri asupra condițiunilor esențiale pentru validitatea actelor juridice de verî-ce natură, contracte, donațiuni sau testamentele, care cad fără derogare sub principiul general că nu este act valabil dacă nu este expresiunea unei minți sănătoase :

În adevăr, dacă examinăm mai de aproape materia interdicțiunii unde este așezat art. 449, putem face o distincțiune, care resare din textul articolului 448 comparat cu art. 449. Cel întâi (448) spune «toate actele făcute în urma publicațiunii de interdicțiune vor fi de drept socotite ca fără ființă». În această ipotesă prevădută de legiuitor în art. 448 lucrul este lămurit și nu suferă nici-o contestație. Sub nici un pretext nu s'ar mai putea ataca actele făcute în urma publicărei hotărârei de interdicțiune, pentru că hotărârea definitivă este o presumpțiune legală, care consfințește demența, și care face inexistente actele făcute de această demență, recunoscute ca atare prin o hotărâre. Dar, în afară de această demență, pe care o vom numi legală, pentru că ea este recunoscută de lege (art. 448), mai poate fi o demență care, de și nerecunoscută prin hotărâre definitivă, poate produce nerespabilitatea și care poate da naștere la acte care nu vor fi considerate ca fără ființă dar care fiind făcute fără discernământ vor da loc la o acțiune în nulitate. Aceste acte făcute fără un consimțământ valabil vor cădea sub principiile fundamentale a dreptului comun (art. 948) și vor fi anulabile, dacă se va putea face dovada că acel de la care ele emană nu era sănătos de minte în momentul când le-a făcut :

Deci, a zice că actele unei persoane nebune, nu mai pot fi atacate în nulitate, după moartea sa, dacă nu s'a cerut interdicțiunea pe când acea persoană era în viață, este a nesocoti principiile, a confunda incapacitatea cu lipsa de consimțământ ; actele unui interzis trebuiesc, fără altă dovadă, socotite ca nule și fără ființă, fiind-că emană de la un incapabil (art. 448); pe când actele unui nebun ne interzis pot fi anulate ca

făcute fără consimțământ, conform art. 948, numai dacă se va dovedi de cei interesați că autorul lor era nebun în momentul confecționării lor ; pentru că ori-ce persoană capabilă are în favoarea sa presumpțiunea că este sănătoasă de minte până la proba contrară (art. 449). Ast-fel privită chestiunea, supresiunea de către legiuitorul nostru a art. 901 francez nu mai însemnează nimic fiind că cerința pentru validitatea donațiilor și testamentelor a sănătății minții donatorului este înlocuită cu dispozițiunea generală a art. 948 de la contracte, care fomulează în mod absolut și fără excepțiune principiul că trebuie cine-va să fie sănătos la minte spre a putea face un act juridic :

În această ordine de idei și pentru a stabili că supresiunea art. 901 din Codul francez nu face ca regula de la art. 449 să fie o dispozițiune generală și absolută, care să se întindă și la testamentele, am putea să mai adăogăm un argument de text. Articolul 967 din Cod. civ. francez zice : «orî-ce persoană va putea dispune prin testament fie prin instituire de erezi, fie cu titlul de legat, fie sub orî-ce altă denumire, cari să-i manifeste dorința» Articolul conrespunzător român 876 zice : «orî-ce persoană este capabilă de a face testament dacă nu este poprită de lege» :

Această modificare a textului francez pare a ne da soluțiunea controverssei ce urmărim :

Art. 856 pune în principiu că orî-cine este capabil de a testa, deci edictează că capacitatea este regula, iar incapacitatea excepțiunea. Dacă, dar, până la proba contrară, orî-ce testament este opera unui capabil (capacitatea implicând complecta rațiune), trebuie dacă vreî să-l anulezi pentru cauză de incapacitate (provenită din smintire) să dovedești că cel ce l'a făcut era incapabil de al face. Această dovadă, față de presumpțiunea că orî-ce om este capabil de a testa pute-va fi ca supusă unei condițiuni precum este cea trasă din art. 449, adică în timpul vieții testatorului să fi fost cerută punerea lui sub interdicție ? De sigur că nu pentru că trebuie să dai dreptul celui ce are contra sa o presumpțiune legală, să răstoarne acum presumpțiunea cu orî-ce mijloace și fără condițiuni cari nu afărna de multe ori de voința sa :

Cu tot textul categoric al art. 449, noi vedem în modificarea art. 967 francez îndreptarea erorii făcută de legiuitorul nostru, când a suprimat art. 901 și 902 franceze. De aceea, putem zice în mod general și pentru motivele ce am expus mai sus, când am tratat chestiunea din punctul de vedere al art. 948 Cod civ., că regula pusă de art. 449 nu este absolută și că ea nu se întinde nici la donațiuni, nici la testamentele, și că dacă în tot cazul suprimarea art. 901 și 902 franceze ar putea lăsa o îndoială în ce privește aplicațiunea regulii din art. 449 la donațiuni, apoi, pentru argumentele trase din modificarea art. 967 fr. (856 Cod civ. român), credem că în nici un caz această regulă nu se poate întinde la testamentele, pentru că în această materie avem un text pozitiv (art. 856 Cod civ. român) tot atât de categoric ca și art. 449, text în care se stabilește că capacitatea de a testa este regula care nu are altă excepțiune de cât acele enunțate de lege :

Această părere că dispozițiunile art. 449 nu se pot întinde în nici-un caz la testamentele, găsește sprijinirea sa în considerațiunile următoare : În materie de donațiuni, dovada smintirei donatorului poate a fi interzisă celor ce nu au introdus o acțiune în interdicțiune, în timpul vieții donatorului, pentru cuvîntul că donațiunea fiind un act solemn ce tot-deauna este făcut înaintea morții donatorului, cei interesați a cere nulitatea actului vor avea puțină, în intervalul de la donațiune până la moartea donatorului a verifica starea sa mintală și, deci, dacă ei nu au făcut această verificare și nu au intentat acțiune în interdicțiune, ei nu au de cât a-si imputa această neglijență și a suferi consecințele indeferenței lor, prin pierderea dreptului de a mai dovedi smintirea autorului actului de dona-

fiune; dar în materie de testamente care nu ar fi cunoscut de cât la moartea testatorului, ce mai fac moștenitori, care se văd leșați prin un testament, ce pentru ei este anulabil pentru o cauză de smintire a testatorului, în momentul chiar a confecționării actului, smintire pe care de multe ori nici nu au putut-o constata, pentru că ea a provenit accidental în ultimele momente ale vieții? Deci, în principiu, regula de la art. 449 nu se întinde nici la donațiuni nici la testamente pentru considerațiunile trase din art. 948 Cod civ.; dar chiar de ar fi să nu fie mărginită numai la materia interdicțiunii, în nici un caz nu ar putea să se întindă la testamente pentru considerațiunile trase din art. 856 Cod civil;

Dar, cu toate aceste argumente, art. 449 C. civ. este categoric și imperios și, ca atare, trebuie să căutăm a-i da un înțeles plausibil. Această explicațiune o găsim în sensul ce trebuie să dăm cuvintelor din acest articol: «nu vor mai putea fi atacate pentru motivul de smintire de minte». Art. 449 fiind o urmare a art. 448, care declară actele făcute în urma publicațiunii de interdicțiune ca fără vință, de sigur că și art. 449 când a zis că actele nu vor mai putea fi declarate nule și fără vință;

Testamentul unui nebun declarat interzis, conform art. 448, va fi nul de drept și scotit ca fără vință; testamentul unui nebun interzis nu va fi nul de drept dar anulabil, dacă se va dovedi că în momentul confecționării sale, autorul actului a fost lipsit de discernământ; ast-fel se explică și suprimarea art. 503 francez care zice: «actele anterioare interdicțiunii există în mod notoriu la epoca când acele acte au fost făcute». Legislatorul nostru a găsit inutil a mai reproduce acest articol din moment ce a admis că actele lipsite de consimțământ vor putea fi anulate pentru acest viciu;

Tot în acest sens, argumentează și acei cari susțin că art. 449 nu se aplică de cât în ipotesa când lipsa de consimțământ pentru care se atacă actul, provine din nebunie obicinuită, iar nu și la cazul când ea este accidentală, pentru că, zic ei, cuvintele din acest articol «de cât în cazul de interdicțiune pronunțată sau cerută» conțin în ele ideea de interdicțiune, și cine zice interdicțiune zice o stare permanentă și obicinuită de incapacitate; deci, de câte ori actul va emana de la o persoană lipsită de rațiune, dar care are intervale lucide, sau de la o persoană care în momentul facerii testamentului în mod accidental a fost lovită de o tulburare a facultăților mintale, nu se va putea interzice dovada lipsei de consimțământ la momentul facerii actului, de și interdicțiunea nu fusese cerută în timpul vieții.

În fine, un ultim argument pentru care subsemnații nu ne unim cu părerea majorității este că noi credem că Curtea nu mai putea reveni asupra jurnalului său anterior, prin care se admisesse dovada testimonială, pentru cuvânt că acest jurnal hotărâște o chestiune de principiu, dacă în fața dispozițiilor art. 449 dovada testimonială este sau nu admisibilă atunci când interdicțiunea nu a fost cerută; că de și aceasta nu a fost arătată în considerentele jurnalului, totuși rezultă din susținerile părților litigante și din părerea deosebită a d-lui president, că obiectul discuțiunii complectului a purtat asupra principiului expus în părerea deosebită; că odată luată o hotărâre asupra acestui principiu, nu mai putea Curtea, compusă din alți judecători, să revină asupra unei deciziuni luate de un alt complect asupra unui jurnal care decidea chestiunea de drept, în discuțiune, admisibilitatea dovezei testimoniale, față de dispozițiunile art. 449 C. civ. cu toate că interdicțiunea nu fusese cerută.

(ss) A. G. Hinna, M. Vidrașcu.

Observație.— Art. 449 din Codul civil dis-

pune că: după moartea unei persoane, actele săvârșite de ea nu pot fi atacate pentru motive de smintire de minte, de cât în cazul când interdicțiunea acelei persoane a fost pronunțată, sau măcar cerută înaintea morții sale, afară de cazul când dovada smintirei ar resulta chiar din cuprinderea actului ce se atacă.

Ast-fel, pe când eu aș putea să atac, în tot timpul vieții mele, actele făcute de mine pentru smintire, cu toate că interdicțiunea mea n'ar fi fost nici pronunțată, nici cerută; prin derogare de la dreptul comun, moștenitorii mei nu vor putea, după moartea mea, să atace actele mele pentru motive de smintire de cât în două cazuri, și anume: 1° Când interdicțiunea mea ar fi fost admisă de justiție, sau măcar cerută de acei în drept, și 2° când dovada smintirei ar resulta din însuși actul ce aș fi făcut, cu toate că interdicțiunea mea n'ar fi fost nici pronunțată, nici cerută.

Care să fie oare motivele unei asemenea derogări de la dreptul comun? Autorii zic că legiuitorul a voit, pe de o parte, să pedepsească pe moștenitori pentru că au arătat o neglijență culpabilă prin faptul că n'au provocat interdicțiunea la timp; iar pe de alta, că legea a avut de scop împușinarea proceselor de asemenea natură, care sunt grele de judecat, din cauză că autorul actului atacat nu mai este de față spre a da informații asupra cauzelor ce l'au determinat a contracta (1).

Ori-care ar fi motivele acestui text, pe care Laurent nu-l mai reproduce cu drept cuvânt în Ante-proiectul său de revisuire, chestiunea este de a se ști dacă el se aplică la toate actele în genere, adică: atât la acele cu titlu oneros cât și la acele cu titlu gratuit, sau numai la cele dintâi?

Redactorii Codului francez par a fi înțeles a nu aplica această dispoziție donațiunilor și testamentelor, în privința cărora judecătorii ar avea în tot-de-auna dreptul de a cerceta în fapt dacă dăruitorul sau testatorul era sănătos la minte.

Toți autorii francezi, afară de Maleville et Delvincourt, admit această părere, întemeindu-se pe art. 901, care la noi lipsește, și mai cu seamă pe împrejurarea că Codul civil n'a reprodus proiectul primitiv, care aplica art. 449 nu numai la actele cu titlu oneros, dar și la acele cu titlu gratuit (2).

(1) Cpr. T. Huc, III, 522. Valette sur Proudhon, *Etat des personnes*, II, p. 542. Vezl și t. II a Coment. noastre, p. 341, nota 1.
(2) Vedți în acest sens, T. Huc, III, 522 și VI, 68. Planiol, I, 2632 și III, 2875. Thiry, I, 633, p. 617 și II, 298, *in fine*, p. 292. Demante, II, 276 bis III. Aubry et Rau, I, § 127, *in fine*, p. 811 (ed. a 5-a). Saintespès-Lescot, *Don. et testaments*, I (art. 901), No. 154, p. 233 urm. Baudry et Colin, *Don. et testaments*, I, 242. Marcadé, II, 321 și III, 485 (asupra art. 901). Mourlon, II, 536.

Ce trebuie să decidem în legislația noastră? Majoritatea Curței din Iași, prin decizia aproape nemotivată ce publicăm astăzi, aplică art. 449 la toate actele în genere, atât la acele cu titlu oneros cât și la acele cu titlu gratuit, soluție care a mai fost admisă altă dată de tribunalul Ilfov și de Curtea de casație ⁽³⁾.

Acest sistem se întemeiază pe eliminarea art. 901 fr. din Codul nostru, după care numai persoanele cu mintea sănătoasă pot dispune de averea lor prin donațiuni și testamente. Această opinie mi se pare cu desăvârșire inadmisibilă. În adevăr, prin eliminarea art. 901 din Codul fr., nu s'a admis nici o schimbare în legislația noastră, și principiul înscris în acest text există și la noi, cu toate că acest text ne lipsește; căci ar fi absurd ca cineva să poată face o donație sau un testament, atunci când n'ar avea întregimea minții sale.

Nulitatea sau mai bine zis inexistența donațiunii sau testamentului, făcute de o persoană într'un moment de alienațiune mentală, rezultă din principiile generale, și mai ales din art. 948, care cere pentru validitatea tuturor convențiilor consimțământul emanat de la o minte sănătoasă. Eliminarea art. 901 din Codul fr. nu însemnează deci nimic, și legiuitorul român a omis de a traduce acest text numai pentru că l-a găsit de prisos. «Nu există nici-un contract, nici-un act al vieții civile, ține Marcadé (III, art. 901, p. 392, No. 485), pentru validitatea căruia sănătatea minții să nu fie cerută; o vinzare ca și o căsătorie, o constituire de ipotecă ca și recunoașterea unui copil natural, ar fi neapărat declarate nule, dacă ar emana de la un smintit. Ce însemnează deci acest text (901); și la ce să mai spună că omul trebuie să aibă toate rațiunea sa pentru a putea dispune cu titlu gratuit?.....». Iată, pentru ce legiuitorul nostru a eliminat art. 901 din Codul civil.

O dată ce recunoaștem că lipsa din Codul nostru a art. 901 fr. nu are nici-o însemnătate, trebuie să admitem, împreună cu doctrina și jurisprudența franceză, că art. 449 nu se aplică donațiilor și testamentelor făcute de defunct. În adevăr, interdicția unei persoane nu poate fi cerută de cât atunci când smintirea constituie o

stare *obicinuită* a bolnavului, iar nu numai când ea este accidentală sau trecătoare (argument din articolul 453); pe când alienațiunea mentală chiar întâmplătoare oprește pe om de a dispune de averea sa prin donațiune sau testament. Or, iată ce s'ar putea întâmpla: moștenitorii ar cere anularea unui testament sau a unei donațiuni pentru motivul că autorul lor n'ar fi avut mintea sănătoasă și acțiunea lor ar fi respinsă pentru că ei n'ar fi provocat interdicția, pe care, după lege, nu erau în drept s'o provoace. Mai mult încă, s'ar putea întâmpla ca testatorul să peardă usul rațiunii tocmai în ultimele momente ale vieții sale, când a făcut și dispoziția sa. Cum s'ar putea deci, în asemenea caz, face o culpă moștenitorului ce n'a provocat interdicția autorului său, atunci când el n'a avut timpul material ca să recurgă la această măsură extremă?

D-l Nacu (II, p. 248) recunoaște gravitatea acestui argument, însă totuși persistă în ideea că art. 449 se aplică și la testamente. Aceasta mi se pare inadmisibil. Pentru a nu se ajunge la rezultatele strănii mai sus semnalate, suntem siliți a admite că moștenitorii sunt în drept a ataca donațiunea și testamentul autorului lor, chiar dacă smintirea n'ar rezulta din cuprinsul actului, și deci interdicția dăruitorului sau testatorului n'ar fi fost nici pronunțată de justiție, și nici măcar cerută.

Pentru a doborî asemenea acte, moștenitorii vor dovedi, conform dreptului comun, că autorul lor nu era în întregimea minții sale când a făcut donațiunea sau testamentul.

În speța judecată de Curtea din Iași, prin decizia ce publicăm astăzi, moștenitorii defunctului Sofian ceruse a dovedi prin matori că autorul lor perduse usul rațiunii în momentul facerii dispoziției sale, și Curtea, după debateri contradictorii, admisesese acest lucru. În asemenea împrejurări, se mai putea oare reveni asupra admiterii probei testimoniale? Răspunsul nu poate fi de cât negativ. Incheierea anterioară prin care Curtea admisesese proba testimonială, lega pe judecători, pentru că se pregătea deslegarea pricinii (art. 60, § 2 Pr. civ.).

Această soluție a fost admisă și înainte de modificarea Procedurii civile sub vechiul text, care declara că: «judecătorii nu sunt legați prin ordonanțele preparatorii sau consecințele lor, afară de ceea ce se ține pentru jurământul judiciar defertit unei părți».

Iată, ce decide decizia la care facem aluzie:

De și, după art. 160 Pr. civ., judecătorii nu sunt legați prin hotărârile preparatorii, și pot reveni asupra lor, însă dispozițiile acestui text nu se pot aplica de cât la hotărârile preparatorii care

Arntz, I, 805 și II, 1722. Laurent, V, 328 și XI, 110. Demolombe, VIII, 674 și XVIII, 355. Dalloz, *Nouv. C. civ. annoté*, I, art. 504 urm. Tot în acest sens este și jurisprudența franceză. Vezi D. P. 78. 1. 163. D. P. 83. 2. 8. D. P. 68. 2. 228. Tot în acest sens s'a pronunțat la noi și Alex. Degré, *Dreptul din 1891*, No. 35. p. 276. Mai vezi încă și alți autori, citați în t. II a Coment. noastre, p. 344, nota 2 și t. IV, p. 27, nota 2.

⁽³⁾ Vezi *Dreptul din 1891*, No. 1 și *Curierul Judiciar din 1901*, No. 63. Bulet. Cas., s. I, anul 1889, p. 530. Tot în acest sens se pronunță și o parte din doctrină. V. Victor Macri, *Dreptul din 1884*, No. 65. Bonachi, I, p. 884 și IV, p. 34. Nacu, II, p. 248.

nu desleagă o cestiune de principiu atingător de dreptul părților, și cari intervin pentru a încuviința măsuri de instrucțiune sau mijloace de probațiune, pe cari părțile nu le contestă ce snt admisibile după lege. Când însă, cu ocaziunea unor asemenea mijloace de probație, administrarea probelor este contestată în drept de părți, și instanța de fond este chemată a se pronunța asupra admisibilității lor, atunci încheierea judecătorească rezolvă, în această privință un drept al părților și constituie un lucru judecat, asupra căruia instanța ce a pronunțat-o nu mai poate reveni (4).

Iată, în foarte puține cuvinte, motivele pentru care nu putem admite soluția dată de majoritatea Curței din Iași, și preferim pe aceea a minorității, care este motivată cu un lux de argumentare.

După părerea noastră, decizia majorității este vulnerabilă din ambele puncte de vedere. Ea nu poate sta în picioare, întru cât Curtea a violat pe de o parte, art. 449 din Codul civil, iar pe de alta, a nesocotit autoritatea lucrului judecat.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BUZĂU

Audiența de la 24 Noembrie 1904

Tutelă.—Consiliu de familie.—Un membru din consiliul de familie condamnat pentru furt de vite.—Dacă mai poate face parte din consiliu.—(Art. 383 și 385 C. civil; art. 309, 22, 8, 27, 7 Codul penal).

Persoanele condamnate pentru delictul de furt pot figura ca tutori sau membri în consiliul de familie a unui minor, ele ne intrând în categoria persoanelor cu purtări grele prevăzute de art. 385 al. I Cod civil.

Asupra cererii ce face d-l I. Stoenescu și Demetriade de a fi depărtat din consiliul de familie consilierul Staicu Seitan pentru motivul că prin sentința Trib. R-Sărat No. 1167/89 a fost condamnat la închisoare corecțională șase luni și o zi și 50 lei amendă pentru furt de vite, declarând că nu mai poate continua a sta alături cu acest membru în consiliul de familie pomenit mai sus, prezentând în dovedire un certificat al grefierului Trib. R-Sărat, și excluderea acestuia pe baza art. 383 și 385 C. civ. combinat cu art. 22 C. pen. ;

Având în vedere că art. 383 din C. civ. invocat în susținerea cererii ce fac acești petiționari, nu poate fi aplicabil în cauză, fiind-că Staicu Seitan nu este nici minor nici interzis și nici nu se invoacă că ar avea proces cu minorul în care ar fi compromis averea acestuia ;

Având în vedere că condamnarea pentru delictul de furt, n'aduce inevitabil, excluderea unui membru din consiliul de familie, dacă această interdicțiune nu este

prevăzută anume prin sentința condemnatoare, aceasta rezultând din combinarea art. 309 aliniat. ultim cu art. 8 și 27 din C. pen. ; că articolul 22 invocat de petiționari privește degradațiunea civică care se aplică în materie de crimă, după cum glăsuște art. 7 din Codul penal, și furtul de vite pentru care a fost condamnat Staicu Seitan este caracterizat de lege ca delict iar nu ca crimă (art. 8).

Având în vedere că nici art. 385 din Cod. civil nu este aplicabil în speță, căci prin persoanele cu purtări rele în deobște cunoscuți, legiuitorul nu a înțeles pe un condamnat pentru furt, pentru care pedeapsa interdicțiunii este facultativă a se aplica sau nu de instanțele de represiune; că legiuitorul s'a referit mai mult la acele persoane care de și nu au suferit nici o condamnățiune sunt vițioase și imorale, căci prin purtarea lor, dacă ar fi tutor, ar compromite interesele morale și materiale ale minorului ;

Având în vedere că în materie de tutelă legiuitorul a avut în vedere exclusiv interesele minorului în cât a lăsat latitudine a figura în consiliul de familie, și a fi aleși tutori chiar persoane condamnate pentru delict corecționale, fiind-că acele persoane de și condamnate (pentru delict corecționale) ar putea apăra eu succes interesele minorului ;

Având în vedere că așa fiind cererea nrmează a se respinge ca neintemeiată, mai cu osebire că acest membru în consiliul de familie figurează de la începutul formării tutelii și din actele ce a prezentat tribunalului în justificarea sa, se vede că această cerere a fost provocată de tutore pentru că d-l Stoica Seitanu, împreună cu un alt membru Ștefan Penes, a început a 'și exercita mai serios dreptul lor de control asupra administrației acestei tutelii—împrejurare care a determinat pe tutore să someze pe Staicu Seitan (vezi somația alăturată la această încheiere predată de d-nu Seitan) a veni la el a casă spre a 'și verifica socotelile sub amenințarea condamnării acesteia pe care a comunicat'o d-lui I. Demetriade și I. Stoenescu, cari cer astă-zî excluderea d-lui Seitan din cons. de familie.

Pentru aceste motive, în unire cu concluziile d-lui procuror, respinge cererea ce face I. Demetriade și I. Stoenescu membrii în cons. de familie al minorului Em. Stoea de a se depărta din acest consiliu d-nul Staicu Seitan.

(ss) A. Radian, N. Hiottu.

p. Grefier (s) Rădulescu

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA IV

Audiența de la 23 Septembrie 1904

Președinția D-lui G. A. MAVRUS, Președinte

M. S. Niculescu cu Ștefan Ionescu II

Legea meseriilor. — Patroni. — Meseriași. — Conflict între patron și lucrător.—Judecata.—Invoirea părților prin act scris, de a se supune judecătii comisiunii de arbitrii. — Hotărîrea comisiunii. — Hotărîre definitivă, irevocabilă și executorie.—Apel în contra ei. — Neadmisibilitate.—(Art. 77 din legea meseriilor).

După dispozițiile art. 77 din legea pentru organizarea meseriilor, dacă, în cas de litigiu, părțile consimt, prin act scris, a se supune judecătii comisiunii de arbitrii renunțând la ori-ce alt mijloc de a ataca hotărîrea ce se va pronunța, acea hotărîre va fi definitivă, irevocabilă și executorie.

Prin urmare, apelul făcut la tribunal de una

(4) Cas. rom. Bulet. s. I, 1898, p. 1179 ; Curierul Judiciar din 1898, No. 39 și Dreptul din 1899 No. 46. Veđi t. VII a Coment. noastre, pag. 293.

din părți contra unei asemenea hotărâri, este ne-admisibil.

Lucrătorul tipograf Ștefan Ionescu II reclamă Corporației artelor grafice din București contra, patronului său M. S. Niculescu, neplata unei sume. Corporația trimite afacerea în cercetarea și judecarea Comisiunii de arbitri ce funcționează pe lângă acea Corporație care, citind pe părți, încearcă a-i împăca și nereușind, atit reclamantul cit și piritul semnează o declarație că se supun judecăței Comisiunii de arbitri și că, dau mulțumire pe hotărârea ce va pronunța declarind-o executorie. Piritul fiind condamnat, face apel la Tribunal contra hotărârei pronunțate de Comisia de arbitri.

D-l avocat Gr. Maniu ridică din partea reclamantului intimat, incidentul de inadmisibilitate a apelului, iar d-l avocat Niculescu din partea piritului apelant, susținu că apelul trebuie primit, intru cit hotărârea este isbită de nulitate pentru mai multe vicii de formă.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de M. S. Niculescu contra sentinței arbitrare cu No. 27/904, a Corporației artelor grafice :

Avînd în vedere susținerile părților și actele din dosar ;

Avînd în vedere că intimatul prin avocatul său susține că față cu dispozițiunile art. 77 din legea pentru organizarea meseriilor, apelul de față este inadmisibil intru cit părțile au consimțit să fie judecate de Comisia de arbitri ;

Considerînd, în drept, că după dispozițiunile art. 77 din zisa lege, dacă părțile consimt prin act scris a se supune judecății comisiunii de arbitri renunțînd la orice alt mijloc de a ataca hotărârea ce se va pronunța, acea hotărâre va fi definitivă, irevocabilă și executorie;

Considerînd că, în speță, se constată că apelantul a declarat înscris în ziua de 13 Iulie 1904 că consimte a fi judecat de Comisia de arbitri de pe lângă Corporația artelor grafice, renunțînd la orice drept de a ataca sentința Comisiunii de arbitri, considerînd'o definitivă și executorie ;

Că ast-fel fiind, față cu cele mai sus constatate, incidentul ridicat de intimat devine fondat și ca consecință, apelul de față urmează a fi respins ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge, etc.

(ss) G. A. Mavrus, C. Rădulescu
p. Grefier (s) Constantinescu

Resumat de jurisprudență belgiană în materie de drept civil

Divorț.—Incredințarea copiilor născuți din căsătorie unui din soți.—Hotărâre provisorie.

De câte-ori o sentință care a admis divorțul contra femeii, incredințează acesteia din urmă, copilul născut din însoțirea soților, până la o vîrsă oare-care, această dispoziție nu este definitivă, ci este prin natura sa revocabilă.

Deci, în caz de rele purtări din partea mamei, în urma pronunțării divorțului, tribunalele pot dispune incredințarea copilului tatălui său unei alte persoane, și în asemenea caz, mama trebuie să remită copilul

acelei persoane, în termenul defipt de justiție. (C. Bruxelles, *Pasicrisie Belge* 1903. 2. 175).

Notă. — Doctrina și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. Tribunalele sunt, în adevăr, libere de a-și modifica hotărârea privitoare la ținerea copiilor, și a-i incredința unei alte persoane de cât aceea căreia ei fusese incredințați, dacă situația primitivă s'a schimbat. (Cpr. Trib. Havre, *Pand. Périod.* 1904. 2. 273. Veđi și D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, VII, p. 491, 492, text și nota 1, precum și autoritățile citate acolo).

Același caracter provisor îl aŭ și hotărârile privitoare la alimente (art. 191), pentru-că alimentele se dau în proporție cu trebuințele aceluia care le reclamă, și cu starea aceluia care este dator să le întâmpine (art. 190). Veđi D. Alexandresco, op. cit. t. V, p. 306, nota 1 și t. VII, p. 491, text și nota 4). (N. R.)

INFORMAȚIUNI

Anunțăm cu multă plăcere că Joă 30 Decembrie trecut a avut loc căsătoria civilă și religioasă a distinsului profesor universitar și membru în comitetul de redacție al ziarului nostru D-l I. Tanoviceanu, cu Domnișoara Schina, fca D-lui G. E. Schina, *Procuror-general pe lângă Inalta Curte de casație.* Transmitem sincerele noastre urări de fericire noilor căsătoriți.

— x —

Din cauza sărbătorilor Bobotezei și Sf. Ion, numărul viitor al *Curierului Judiciar* va apare cu data de Duminecă 9 Ianuarie cor.

— x —

Societatea Română Academică social Literară «**Carmen Sylva**», din Graz și'a constituit comitetul pe anul 1905 alegând ca președinte pe d-l Alexandru Dobrescu, student în medicină, iar ca secretar și casier pe d-l Demetru Coltău, student acad. comercial.

A apărut, în editura «*Curierului Judiciar*»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° având 684 pagine, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

Des-vânzare numai la Redacția «*Curierul Judiciar*» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 7 lei broșat ; 8.50 legat în pânză peste totși 9.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-carui cumpărător se va imprima gratis, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

Volumele se vor expedia contra valoare : mandat postal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.